

Nr 1

Av herr Hermansson m. fl., om upprättande av fasta diplomatiska förbindelser med Tyska demokratiska republiken.

(Lika lydande med motion nr 1 i Första kammaren)

Mer än 15 år har gått sedan Tyska demokratiska republiken konstituerades. Omständigheterna kring Tysklands uppdelning i två suveräna stater är allmänt bekanta. Bildandet av Tyska demokratiska republiken kom som ett svar på de tre västallierades omvandling av sina ockupationszoner till staten Tyska förbundsrepubliken.

Under de femton år som Tyska demokratiska republiken ägt bestånd har förbindelser från svensk sida upprätthållits på olika plan: handel, samtrafik till sjöss och till lands, sportutbyte, kulturellt utbyte, turisttrafik, transitorafik m. m. Betydande svenska firmor och industrier presenterar sina alster och söker kommersiella kontakter vid varumässor i Tyska demokratiska republiken, och firmor från denna stat har utfört vissa anläggningar i Sverige. I Stockholm finns dels en handelskammare för Tyska demokratiska republiken, dels en informations- och upplysningstjänst, dels en transportbyrå. I motsats till NATO-länderna erkänner de svenska myndigheterna Tyska demokratiska republikens resepass och — om man bortser från utlänningskommissionens ibland helt oförståeliga vägran att ge inresetillstånd åt TDR-medborgare — lägges inga hinder i vägen för person- och annan trafik mellan de båda staterna.

Svenska myndigheter, organisationer, institutioner av skilda slag, industriföretag, banker och handelsfirmor erkänner sålunda Tyska demokratiska republiken. Men det officiella Sverige — regeringen — vägrar allttjämt att erkänna Tyska demokratiska republikens existens. Som argument för denna hållning har anförts att därest Sverige ger Tyska demokratiska republiken officiellt erkännande så skulle det innebära att man också erkände den tyska nationens definitiva uppdelning i två stater, vilket i sin tur skulle medföra ett försvårande av denna nations återsamling till en enhetlig stat. Argumentationen är enligt vår mening inte övertygande.

För det första har den statliga delningen av Tyskland tillkommit på ett sådant sätt att den måste betraktas som relativt bestående. För det andra har Sverige genom att officiellt erkänna Tyska förbundsrepubliken i klart medvetande att denna stat inte representerade *hela* Tyskland därmed också erkänt den tyska nationens stalliga splittring. Ingen kan hävda att Tyska för-

Bihang till riksdagens protokoll 1965. 4 saml. Nr 1—6

bundsrepublikens regering representerar också Tyska demokratiska republiken.

Vi tror inte att den reella orsaken till att Sverige hittills vägrat erkänna Tyska demokratiska republiken beror på att regeringen inte är klart medveten om de fakta som här anförts. Vi kan inte finna någon annan rimlig förklaring till denna svenska vägran än att detta skulle ses med oblida ögon i förbundsrepublikens regering som lagt den s. k. Hallsteindoktrinen till grund för sin utrikespolitik i dessa stycken. Vi anser emellertid att Sverige inte bör falla undan för hotelser från främmande makt.

Många gånger under efterkrigsåren har Sverige upptagit diplomatiska förbindelser med stater vilkas stabilitet varit betydligt mindre dokumenterade än Tyska demokratiska republiken. Vi vill här inte klandra regeringen för detta. Vi framhåller det endast för att bringa i erinran om att konsekvens i handläggningen av ärenden av denna art bidrar till att stärka utlandets förtroende till vårt eget land.

Med vad här anförts föreslår vi,

att riksdagen i skrivelse till regeringen hemställer att denna tar initiativ till upprättandet av fasta diplomatiska förbindelser med Tyska demokratiska republiken.

Stockholm i januari 1965

C.-H. Hermansson

Sven Hector

Axel Jansson
